

Yêu thương mong manh

Đã có lúc anh hỏi em rằng, tại sao phải yêu khi em sẽ chịu tổn thương? Sao phải yêu khi khoảng cách địa lý, ngôn ngữ, văn hóa là một khoảng không vô tận? Tại sao phải yêu để rồi biết chia tay cũng là điều dễ hiểu. Em im lặng với hàng loạt câu hỏi ấy. Em buông xuôi được không?

Em quen anh được một năm năm tháng và tám ngày. Với em, thời gian ấy chẳng đủ lâu để có thể tạo dựng một điều gì đó vĩnh cửu, mộng mơ một đám cưới nhưng thực sự đó là quãng đường ý nghĩa và tuyệt diệu khi có anh .

Anh hơn em một tuổi, suốt ngày giễu cợt em chỉ là con nít, ngây thơ quá và chẳng biết lo. Em chống chế, em đã 25 tuổi chứ nào nhỏ nhắn gì cho cam. Bằng tuổi em - bạn bè con bông con bế, đứa lại đang có bầu, tẻ lắm lắm thì cũng là đang có người yêu. Đâu phải ai cũng như em, đơn độc và chỉ tìm anh làm chỗ dựa. Em là hàng hiếm và độc đấy. Nhiều lúc, giận giận anh lắm, chỉ muốn làm gì đó cho bỏ ghét. Ai biểu suốt ngày chọc ghẹo em.

Chẳng ai như chúng ta, khi mới quen đã xác định rõ ràng chỉ làm bạn chứ không tiến tới, có thể làm tri kỷ nhưng không làm người yêu. Em trân trọng điều đó, vì mấy ai tìm được người hiểu mình. Ấu cũng là may mắn.

Xúc cảm dành cho anh đến tự nhiên và bất ngờ như cái cách chúng ta quen nhau, lúc nó đến em đột ngột nhận ra, anh không dành cho em tình cảm mà em muốn. Anh chỉ xem em như em gái nhỏ của anh, một người bạn. Anh không muốn vượt qua và anh muốn chúng ta cần trân trọng điều đang có. Em biết rằng em cần quay lại vạch xuất phát - cái giới hạn đã đề ra.

Thời gian, nó sẽ giúp em. Em tự nhủ, vậy mà không hẳn điều đó đúng. Có những vết thương sẽ lành, rồi hình thành sẹo, đó là sẹo lõm hay sẹo lồi cũng sẽ có cách chữa trị rồi sẽ mờ dần đi. Còn vết thương của em lại không thể lành lại bởi cảm xúc như vỡ òa dành cho anh, giống một ngọn núi lửa âm ỉ và không biết bao giờ thì dung nham sẽ phun trào.

Anh đặc biệt hơn những người con trai khác. Chẳng có ai có thể em làm cười và tâm phục khẩu phục thế. Chẳng có ai hiểu rằng lời em nói đôi khi là cái vẻ bề ngoài mạnh mẽ để che giấu sự yếu đuối bên trong. Chẳng ai khác để em

giải bày mọi thứ trên trời dưới đất kể cả công việc của em, dù phạm trù và lĩnh vực hoàn toàn khác biệt. Chẳng có ai ngồi nghe em than van rồi sau đó phân tích đúng sai hai mặt cho em hiểu. Em cũng chưa gặp được người nào khiến em có thể đánh đổi sự yên bình và hoàn mỹ của cuộc sống hiện tại để chạy theo tiếng yêu mà biết bản thân mình đau khổ.....Vâng đó là anh của em.

Anh có tất cả những điều em ghét và bản thân em tự hứa sẽ không yêu người như thế. Ông trời đã trêu ngươi, ông trời cho em thấy cái xấu của anh cũng có mặt tốt của nó. Cái em ghét chưa hẳn là cái không tốt, hiển nhiên, điều đó lại trở nên bình thường.

Đã có lúc anh hỏi em rằng, tại sao phải yêu khi em sẽ chịu tổn thương? Sao phải yêu khi khoảng cách địa lý, ngôn ngữ, văn hóa là một khoảng không vô tận? Tại sao phải yêu để rồi biết chia tay cũng là điều dễ hiểu. Em im lặng với hàng loạt câu hỏi ấy. Em buông xuôi được không?

Em chưa đủ can đảm để cam đoan em sẽ vượt qua được mọi rào cản mà chúng ta đang có. Em chưa đủ mạnh mẽ để tin tưởng tình yêu này có sức mạnh chiến thắng những khó khăn. Em vẫn biết em mơ hồ nhiều lắm. Nhưng trên tất cả, em biết tình cảm này là thật, là lần đầu tiên em biết yêu.

Em từng nghi ngờ rằng có phải mình đang tự đổ dành bản thân bằng tình cảm không có thật, rằng rồi mọi thứ sẽ qua thôi. Hãy tìm cho mình một người con trai khác, em đã làm vậy hình ảnh anh, những kỉ niệm lại chẳng sót mẻ và tàn phai xiu nào.

Em hay hỏi anh rằng, em làm sao đây? Làm sao để mối quan hệ chúng ta quay trở lại như cũ và em vẫn là em của ngày xưa. Đúng là không thể rồi.

Bao nhiêu lần em tìm chuyện cãi vả, bao nhiêu lần em tìm lí do, chỉ với một mục tiêu em sẽ không liên lạc, không nói chuyện, quên anh đi và tìm một người khác. Em không làm được.

Tình yêu là một điều thiêng liêng và cao quý, em nghi ngờ lẽ nào mình ngộ nhận cho tình yêu. Tình yêu cần phải là sự đánh đổi, cho hết và yêu bằng trái tim. Còn em, em chưa làm gì cả. Em sợ mình tổn thương, em sợ lỡ may đâu cái sợ hãi này trở thành sự thật. Em mất tất cả và cả anh.

Nhưng cuộc sống vốn ngăn ngại và tàn nhẫn lắm, vậy nên hãy tiến lên và nắm bắt thôi. Em hiểu anh chờ đợi sự trưởng thành của con người em, chứ không phải là sự bông bột và hành động thiếu suy nghĩ. Em sẵn sàng rồi, em sẵn sàng để đánh đổi, để một lần em được yêu dù tình yêu đó khó khăn, tổn thương và không được sự đồng lòng của mọi người, em vẫn muốn một lần làm.

Nếu yêu em, hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi, được không anh?